

Олена Малych

Рідне місто Чернігів. Філологиня. Доцентка. Докторка філософії у галузі «Педагогіка». Авторка науково-методичних та літературно-художніх публікацій. Дев'ять поетичних збірок. Дипломантка конкурсів. Лавреатка премій. Членкиня ВТС КЛУ.

Холодно душі... Як холодно!
 Обійняти хочеться весь світ...
 І вмирає серце, наче з голоду,
 У переймах жалібних століть.
 Не збагнути вічність слів незайманих
 І не вкрасти зайвого полоном мрій,
 Тільки шурхіт попелу тих днів країни
 Криє серце розуму, як ти звелів...
 Безталанний, з острахом, від зими до осені,
 Знов блукаєш веснами, як на прощу йдеш,
 А на небі синьому, у зірках, з провинною,
 Де життя сховалося, Бога не знайдеш.
 У немильність зверхності потрапляєш дотиком
 Слів у незворотності і зухвалих бід,
 В несміливих radoшах і завзятті гордоців,
 Босі душі горнутья, проторивши слід...

Ніч смоктала накусаний м'якуш хліба,
 В самоті днів, голодна, стояла хата,
 І уклався пил сірий в куточку хліба,
 Тяглися до неба весни рученята.
 В оберемок надії вкладеш завчасно,

І залишиться образ нерукотворний,
Клаптик усмішки дива в вітрах не згасне,
І зубатий паркан не стане потворним.
І торкнешся зненацька чола святого,
Забажавши раптом добра і волі,
Під крилатість думки – окрасць слова,
Звуки неба сумні й невчасно голі.
Все відбудеться так, як Йому заманеться,
Вишні стиглі замріють кривавим соком,
Тільки поштовх долі та кулі в серці –
Наче галас крові глухим потоком.
Ти не схочеш бути знов не коханим,
Без бажань і блиску лихого крику,
І раптово прийдеш тим, самозваним,
Кого вітер буйний в дорогу кликав...

Неперевершеність вогню тобі дарую, вільний світе,
Слова невпинні зупиню, вони зірками оповиті.
Вже не бентежить душу сміх, і день встає, і ніч минає,
І миті щедрої зорі з вітрами сонце не стрічає.
В безодню моря глибини вже не пірнають щедрі весни,
Блакитна сивина землі – на кризі, що ніяк не скресне.
А мій блаженний оксамит – у чорному вбранні ремесел,
Закам'янів примари світ і залишив зухвалість весен.
Іду повз заздрощі гріхів, природи гнів зашаленіє,
Коли вогонь в мені згорів, простити серце не зумію...
Бруківка вічності землі вкладає цеглу до цеглини,
Не зупиню себе на тлі прощання вірного провини...

Здається, світ приліг відпочивати,
У мріях срібла не згадавши дня,
Йому наснилась вічно юна мати,
Її бажань невчасних дивина...
Вона ходила, розчесавши коси,
По плечах розпустивши сивину,
І медом пахли ті серпневі роси,

І кликали вернутись у весну...
Раділа мати сонячним світанкам,
Бездню неба слухала живу,
Всміхалася незайманим серпанкам
І мову чула смачну, дощову...
Тій радості не вистачає сили,
Щоб озирнутися на погляд поколінь,
Безсилий день, і ніч така безсила
Вдягтися у яскраву неба синь...
Відчути серце і осінні грози
Під крик біди, зухвалий і терпкий,
Підняти пам'ять, що давно в облозі,
Народе мій, якщо ти ще живий...

Любове моя, недоторкана квітка,
З полів долину не дістала життя,
Ти – лірика днів чи скупа оповідка,
Що серце боронить від гніву буття...
Ти – мій талісман, ти – блукання по стелі,
Ти – сивих морів безкінечний потік,
Ти – вічності днів безвідрадна пустеля,
Ти – вітер, що марно до холоду звик...
Порину кризь час, кризь брутальні вітрила
І хвилями серця твого пробіжу,
Якщо мені Бог подарує знов крила
І щастя не йти за останню межу...